

Thơ

Vui Chung

Ai vui mình cũng vui theo
 Người buồn ta cũng hắt hiu vì người!
 Chia chung nhau một tràng cười,
 Dầu cho cười gương với đời cũng khuấy
 Gởi buồn lên chín tầng mây
 Gởi đau cho thuốc, thử say men trời,
 Nghe chi khi giọt mưa rơi
 Nghe chi trong gió thổi dài giữa đêm?
 Bóng ai qua, trăng xế thêm?
 Tình ai sống dậy giữa niềm nhớ thương?
 Thôi thì thôi sống như thường
 Trong đau khổ có muôn vàn thủy chung
 Ai yêu thương, gắng đến cùng
 Đừng như luồng gió lạnh lùa qua mau!
 Thanh cao như giấc mộng đầu,
 Âm thầm như mối tình sâu trong lòng!
 Quê hương có sợi tơ hồng
 Thương nhau kết một giải đồng chung vui
 Chia chung nhau một tràng cười!

Thái Ngô Khê - Paris

Thương Tiếc

Khóc anh Nguyễn Lương Ngồn

Ta còn để lại gì đây,
 Vẫn vầng trăng bạc, vẫn mây trời dài.
 Cuộc đời nay lại ngày mai,
 Sương pha mái tóc, hình hài nhiều thương.

Chợt nhìn đêm tối qua gương,
 Nửa mờ trăng khuyết, nửa thương tiếc hoài,
 Bao nhiêu mộng đẹp ở đời,
 Ghi lên thanh sử khóc người anh xưa.

Về đây bốn bề không bờ
 Gặp nhau trần thế ta mơ xứ người,
 Tình ái hữu, bốn khung trời,
 Giấc mơ Trang Tử không ngoài tầm tay.

Anh đi bụi khỏi lấm dầy,
 Bước chân trần tục không tày bóng cầu.
 Quê hương bao nỗi u sầu,
 Anh nay khuất bóng xóa câu hận thù.

Hạc bay theo gió đầu thu
 Chín tầng mây biếc, một khu sáng ngời,
 Bạn anh còn lại ở đời,
 Buồn vương khóe mắt khóc người ra đi.

T.T.Th.

Nhắm Máu Đo Đạt Tại Lào

Nam nhi bốn bề cũng là nhà
 Cái nợ tang bồng nặng phải sa
 Sương sớm thướt tha rừng thăm thẳm
 Mây chiều thấp thoáng nhận xa xa
 Vạch rừng nhắm hướng đưa người đến
 Xẻ núi chia đường dẫn chúng qua
 Quân tử quân chi non nước lạ
 Vui buồn cũng ở tại lòng ta

Liên Huê

(Tặng các Trác lượng viên và kỹ sư
 làm việc tại Lào năm 1941)

Cuộc Sống Quê Người

Tấm thân này đã ở quê người
 Sóng gió muôn trùng vượt bể khơi.
 Đất khách buồn thương cảnh liễu yếu.
 Quê nhà đau xót cội mai côi
 Ra đi chấp nhận đời theo mộng
 Ở lại âu lo cảnh ngược đời
 Thời thế, thế thời, đành phải thế
 Sao mình bút rứt mãi không nguôi.

Liên Huệ 1986

Nàng Thơ Của Tôi

Tôi có một nàng thơ nhiều liên tưởng,
 Cánh khoan thai, bay dạo khắp đó đây.
 Qua không gian từ Nam Bắc Đông Tây,
 Xuyên thời gian, suốt ngàn xưa hiện đại.
 Bờ ký ức, nàng thường hay dừng lại,
 Ngắm thi ca như hàng mẫu kim cương,
 Sáng chói long lanh, hấp dẫn lạ thường.
 Xem văn hóa như kho tàng vô tận.
 Có gì vui hơn ngâm câu khiến hứng.
 Thu hút bằng vẻ đẹp của văn chương.
 Họa trăng sao, ngàn thông gió du dương,
 Sông núi bao la, biển hồ hùng vĩ,
 Áng nắng mai, khói hoàng hôn huyền bí,
 Tiếng chim ca, chiếc thuyền nhỏ đơn côi,
 Đóa hoa xuân, tiếng sáo hạ lung trời,
 Thu từng cúc, đông mưa nguồn chớp bể.
 Tất cả mang theo niềm vui khôn tả,
 Hoặc nét buồn sâu đậm mông lung.
 Nhưng say sưa hơn cả rượu men nồng
 Thoát tục lụy, tâm hồn láng láng nhẹ.
 Nàng thơ của tôi, nàng thơ nhỏ bé,
 Đầy tin yêu, hoan hỉ đượm tình người.
 Không lâu son, gác tía, không vẽ vờ,
 Nhưng mang lại một nguồn bất diệt.

Phùng Mai

